

Pablo Sender

TEOSOFIAN ESOTEERINEN KOULU

Jokainen Teosofiseen Seuraan liittyvä saa tervetulokirjeen nykyiseltä kansainväliseltä presidentiltä, Radha Burnieriltä (nykyinen presidentti Tim Boyd, suomentajan huom.). Kirjeen lopussa on hiukan mystinen jälkikirjoitus:

Teosofisen Seuran yhteydessä toimii Esoteerinen koulu, johon ne, jotka ovat olleet Seuran jäseninä tietyn ajan ja jotka täyttävät vaaditut edellytykset, voivat halutessaan liittyä. Esoteerinen koulu on tarkoitettu niille, jotka haluavat elää todella teosofista elämää, ei pelkästään opiskella teosofiaa. Viisaus tavoittaa ne, joiden mieli kykenee vastaanottamaan sitä. Esoteerisen koulun jäsenet valmistautuvat tulemaan arvollisiksi vastaanottamaan [viisautta] harjoittamalla puhtautta ja itsekuria elämässään.

Mikä Esoteerinen koulu on? Mitä sellaista sen jäsenet tekevät, mitä ei voi tehdä varsinaisessa Seurassa? Ja mitä ovat kouluun pääsyyn ”vaaditut edellytykset”?

Esoteerinen koulu (ES) kehittyi Teosofisen Seuran ensimmäisen parinkymmenen elinvuoden aikana. Ennen kuin voimme ymmärtää paremmin sen luonnetta ja tarkoitusta, meidän on tarkasteltava lyhyesti sen syntyhistoriaa.

Uusi kokeilu

Kautta historian useimmat henkiset ja uskonnolliset organisaatiot on suunniteltu edistämään nimenomaan perustajiensa opetuksia. Nämä opetukset toivat valaistusta monille ympäri maailmaa, mutta johtivat valitettavasti myös riitoihin eri suuntia edustavien välillä. Uskonnot ovat näin ollen toimineet pikemminkin erottavina kuin yhdistävinä tekijöinä.

Teosofisen Seuran perustamista 1875 on kuvattu uudenlaisen lähestymistavan ”kokeiluksi” (Mestarien kirjeet, 136). Sekin oli Mahatmoina tai Viisauden Mestareina tunnettujen valaistuneiden olentojen inspiroima ja senkin perustajat ja johtajat antoivat opetusta tietyissä asioissa, joita kutsumme ”nykyaikaiseksi teosofiaksi”. TS:aa ei kuitenkaan tarkoitettu yhdeksi suuntaukseksi muitten joukossa, joka julistaisi vain omaa opetustaan. Sen sijaan päämääränä oli muodostaa yleisen veljeyden ydin ilma erotusta. Tämä veljeys ei perustuisi ammattiin tai yhteiseen uskoon, vaan tässä veljeskunnassa voisivat erilaisia uskontoja ja näkemyksiä edustavat opiskella ja työskennellä yhdessä ja jakaa yhteisen pyrkimyksen löytää totuus kunkin valitsemalla polulla. Jotkut jäsenet tuntisivat vetoa teosofiseen opetukseen, kun taas mikään ei estäisi niitä, jotka ajattelevat eri tavoin, kulkemaan omaa polkuaan ilman, että heidän olisi omaksuttava jokin toinen lähestymistapa.

Avoimella foorumilla, joka tarjosi tarpeellista vapautta saattaakseen yhteen eri perinteitä edustavat tai ilman niitä olevat, oli myös rajoituksensa, kuten pian ilmeni. Kun teosofiset opetukset levisivät, joukko ihmisiä sai niistä innoitusta ja liittyi TS:aan. On aivan luonnollista, että nämä jäsenet kaipasivat paikkaa, joka olisi omistettu teosofisiin periaatteisiin perustuviin henkisiin harjoituksiin. Mutta he eivät voineet tehdä näin loosheissaan rajoittamatta niiden vapautta, jotka halusivat opiskella toisenlaista opetusta. Pitäisikö TS:n luopua yrityksestään olla universaalinen veljeskunta ja edistää tietynlaista elämäntapaa? Vai pitäisikö sen vain ruveta organisaatioksi, joka levittää eri traditioiden opetuksia ja unohtaa ne, jotka halusivat yrittää elää teosofisesti?

Ensimmäisinä yrityksinä hoitaa tätä ongelmaa joihinkin loosheihin perustettiin ”sisäisiä ryhmiä”. Nämä hajanaiset ponnistukset eivät kuitenkaan olleet onnistuneita. Lopulta vuonna 1888 toistuvien pyyntöjen jälkeen H.P. Blavatsky suostui muodostamaan erityisen osaston TS:n sisälle. Sitä kutsuttiin ”Teosofisen Seuran esoteeriseksi osastoksi.” ES teki mahdolliseksi rohkaista jäseniään teosofisiin opetuksiin perustuvan

henkisen elämän harjoittamisessa, mutta varmisti samalla, että TS kokonaisuutena pysyi kokonaisena jakautumatta eri suuntauksiin.

Osaston johdossa oli Blavatsky ja sen oli määrä olla itsenäinen ja yhteydessä Seuraan vain Seuran presidentin ja perustajan Henry Steel Olcottin välityksellä. Mutta vähän ennen kuolemaansa 1891 HPB päätti, että "tulee lopettaa kaikki viralliset yhteydet näiden kahden välillä", ettei mikään haittaisi Seuran "täydellistä vapautta ja julkista luonnetta" (Blavatsky, 12:485). Tuolloin ES:n nimi muutettiin "Teosofian itäiseksi kouluksi" ja myöhemmin nykyiseksi Teosofian esoteeriseksi kouluksi." Tänä päivänä nämä kaksi ovat täysin itsenäisiä, eikä niillä ole muuta yhteyttä keskenään kuin, että ES-kouluun voidaan hyväksyä vain Teosofisen Seuran jäseniä.

Suuren piirin tuolla puolen

Ymmärtääksemme ES:n luonnetta meidän on tarkasteltava vielä erästä elementtiä, joka näytteli tärkeää roolia koulun muodostamisessa. Eräs Blavatskyn päämääristä oli vastustaa aikansa kasvavaa uskoa tieteesiin, jotka esittivät universumin mekaanisena kellopelinä, jossa ei ollut tilaa tai tarvetta millekään uskonnolliselle tai henkiselle. Tätä varten hän esitti okkulttisia ilmiöitä, joita eivät aikalaistiedemiesten tuntemat lait voineet selittää. Näin hän osoitti, että oli olemassa todellisuuksia, jotka käyvät yli heidän ymmärryksensä. (Katso myös artikkelini "Psychic Phenomena and the Early Theosophical Society," *Quest*, Summer 2012.) HPB väitti, että nämä ilmiöt eivät olleet "ihmeitä." Ne noudattivat tiettyjä Viisauden Mestarien tuntemia "okkulttisia lakeja." Hän oli heidän oppilaansa ja suoraan yhteydessä heihin kuten myös eräät muut jäsenet.

1880-luvun alkupuolella kaksi tyytymätöntä virkailijaa TS:n kansainvälisessä päämajassa Intiassa syyttivät HPB:a petkuttamisesta ja väärentämisestä ilmiöiden aikaansaamisessa ja väittäessään viestien tulevan Mestareilta. Hiljattain Englannissa perustetun Society for Psychical Research (SPR) nuori ja kokematon jäsen Richard Hodgson matkusti Intiaan tutkimaan syytöksiä. Vuonna 1885 julkaistussa raportissaan hän julisti HPB:n väärentäjäksi. Tästä tuli luonnollisesti maailmanlaajuinen uutinen ja Hodgsonista ja SPR:sta kuuluisa.

Hodgson jätti systemaattisesti ottamatta huomioon HPB:n puolesta puhuneet todisteet, kuten myöhemmät tutkimukset osoittivat. Yli sata vuotta myöhemmin 1986 SPR:n pitkäaikainen jäsen ja väärennösasiantuntija Vernon Harrison julkaisi *SPR Journal*issa tutkimuksen Hodgsonin raportista. Harrisonin loppupäätelmä oli, että HPB oli joutunut aiheettomasti syytetyksi. (Harrisonin tutkimus on luettavissa osoitteessa www.theosociety.org/pasadena/hpb-spr/hpbspr-h.htm#book.) Tästä huolimatta Hodgsonin raportti oli ilmestyessään lähes kuolinisku TS:lle ja jopa HPB pelkäsi sen hajoamista. Yrityksenä pelastaa Seura Olcott ehdotti, että otettaisiin uusi suunta Seuran toiminnassa ja julkaisuissa ja jätettäisiin pois kaikki maininta ilmiöistä, okkulttisesta ja Mestareista ja toimittaisiin vähemmän vastustusta herättävillä alueilla kuten uskontojen vertailu, filosofia ja tiede.

Eräs Mestareista, Koot Hoomi sanoi, että vaikka tämä liike oli varsin harkittu Seuran fyysisen integriteetin säilymisen kannalta, se tappaisi sen sielun.

Seura on vapauttanut itsensä meidän otteestamme ja vaikutuksestamme ja me olemme antaneet sen mennä. Emme pidä vastentahtoisia orjia. Hän [Olcott] sanoo pelastaneensa sen. Hän pelasti sen ruumiin, mutta päästi sen sielun karkuun silkasta pelosta. Ja nyt se on sieluton ruumis, kone, joka toimii toistaiseksi ihan hyvin. (Jinarajadasa, 125-126).

Kun TS:n "okkulttinen" ulottuvuus kiellettiin, siitä tuli eksoteerinen organisaatio, jolla oli yleviä päämääriä, muttei okkulttista elämää. Mestareiden vaikutus oli erittäin rajoittunut. Mutta vaikka TS onnistuisi rajoittumaan eksoteeriselle alueelle, se olisi tuhoon tuomittu. Miksi? Ehkä siksi, että TS:n peruskiveä ei ollut laskettu eksoteerista työtä silmällä pitäen. Ei mikään organisaatio, jonka aihepiiriin kuuluu sellaisia asioita

kuin Lemurian ja Atlantiksen sivilisaatiot, psyykkiset ilmiöt, näkymättömät Mestarit ja heidän oppilaansa, sovi akateemisen maailman ”kunnialliseksi” jäseneksi.

Blavatsky oli tietoinen tästä tilanteesta ja etsi keinoa, jolla TS:n ja sen okkulttisen inspiraatiolähteen välinen yhteys voitaisiin säilyttää. ES:n perustaminen tarjosi tähän tilaisuuden, koska jäsenet, jotka halusivat elää teosofisiin opetuksiin pohjaavaa elämää, hyväksyivät avoimesti ja luontevasti Mestarien olemassaolon.

ES:n tarkoitus

Vaikka antaumuksen tunne Mestareita ja heidän ihmiskunnan hyväksi tekemäänsä työtä kohtaan on tärkeä monille ES-jäsenille, niin ES ei ole temppele, jossa Mestareita palvotaan eikä sen ole tarkoitus toimia uskonnon roolissa. Kokouksissa tapahtuu teosofisen henkisyuden meditatiivista opiskelua ja tutkimista, ja jäsenet ovat hyväksyneet elämän puhtauteen, meditaatioon, opiskeluun, palveluun ja itsetarkkailuun perustuvan harjoituksen jokapäiväiseen elämäänsä.

Lisäksi on tärkeää pitää mielessä, että ES ei ole ensisijaisesti tarkoitettu jäsenten henkilökohtaisen kehityksen edistämiseen. ES tähtää valmistamaan ihmisiä ihmiskunnan auttajiksi.

Ihannepyrkijä on sellainen, joka näkee tietämättömyyden ja kärsimyksen syvyyden, johon hän ja maailma ovat hautautuneet. Koska hän on herkistynyt tämän asian suhteen, hän pohtii, miten asioita voisi muuttaa. Hän saattaa lievittää kärsimystä hyväntekeväisyysjärjestöjen, koulutuksen ja sosiaalisten uudistusten liikkeiden kautta, mutta näkee, että vaikka ulkoiset muutokset ovat hyödyllisiä ja jopa välttämättömiä, ne eivät käy ongelman alkusyyntä kimppuun. Murheen todellinen syy on ihmisten sydämessä ja mielessä. Tarvitaan ihmiskunnan auttamista siirtymisessä itsekkästä tietoisuudentilasta epäitsekkääseen. Mutta hän tajuaa, että vain ne, jotka eivät tarvitse apua, voivat auttaa muita. Hän voi osallistua tähän työhön siinä määrin kuin hän vapautuu omasta henkisestä tietämättömydestään. Tarvitaan *yksilöllistä* henkistä kasvua, ei sen itsensä vuoksi, vaan keinona laajempaan, kollektiiviseen päämäärään pääsemiseksi. Näin ES tarjoaa polun persoonallisen egon tuolle puolen pääsemiseen niin, että pyrkijä voi avustaa Mestareita heidän altruistisessa työssään.

ES on ”okkulttinen” organisaatio, mutta vain sanan siinä merkityksessä, jossa sitä käytettiin ES-koulua perustettaessa. TS teki sanasta ”okkultismi” yleisesti tunnetun 1800-luvun lopulla. Tuohon aikaan sillä tarkoitettiin polkua, jota pitkin pääsee persoonallisesta egosta korkeampaan itseen. Muut liikkeet ja kirjoittajat käyttivät myöhemmin sanaa tarkoittamaan monenlaisia asioita, joita Blavatsky kutsui ”okkulttisiksi taidoiksi.” ES:n ei ole koskaan ollut tarkoitus olla magian koulu. Sekä HPB että Mestarit olivat sellaisen perustamista vastaan, vaikka joukko jäseniä sitä pyysikin. ES ei opeta, kuinka kehittää psyykkisiä kykyjä, aktivoida tsakroja, herättää kundalinia tai muutakaan okkulttisten voimien käsittelyyn kuuluvaa.

Tämä esoteerisen osaston aste on koeaste, ja sen yleisenä tarkoituksena on valmistaa oppilasta ja tehdä hänet soveliaaksi tutkimaan käytännöllistä okkultismia eli raja-joogaa. Sen vuoksi häntä ei tässä asteessa – joitakin poikkeustapauksia lukuun ottamatta – opeteta synnyttämään fyysikaalisia ilmiöitä, eikä minkäänlaisten maagisten kykyjen sallita kehittyä hänessä; ei myöskään, jos hänellä on sellaisia kykyjä luonnostaan, hänen anneta niitä käyttää, ennen kuin hän on täydellisesti saavuttanut tiedot ITSESTÄ, psykofysiologisista prosesseista (jotka tapahtuvat okkulttisella tasolla) ihmisruumiissa yleensä, ja ennen kuin hän hallitsee kaikki alemmat intohimonsa ja **PERSOONALLISEN ITSENSÄ.**

Pettymään tulevat varmasti ne, jotka ovat liittyneet tähän osastoon oppiakseen ”maagisia taitoja” tai saadakseen itselleen ”okkulttista treenausta” ottamatta lainkaan huomioon toisten, vähemmän päättäväisten ihmisten hyvää. (Blavatsky, Esoteeriset ohjeet, 10.)

HPB on sanonut, että okkulttisten opetusten opiskelu harjoittamisesta puhumattakaan panee liikkeelle voimia, jotka voivat vahingoittaa opiskelijoita, elleivät he ole hyvin valmistautuneita. (Blavatsky, Esoteeriset

ohjeet, 101). Vain sellaisen tulisi harjoittaa käytännön okkultismia, joka on saavuttanut jonkinasteisen puhtauden ja päässyt persoonallisen itsen illuusion tuolle puolen. ES:n tarkoitus on antaa vakavissaan olevalle opiskelijalle työkaluja tämän muuttumisprosessin läpikäymiseen. Kun oppilas on tähän päässyt, mihin voidaan tarvita useiden elämien vakavissaan tehty työ, niin Viisauden Mestari hyväksyy hänet oppilaakseen. Vasta silloin hän voi turvallisesti alkaa kulkea käytännön okkultismin polkua Mestarin ohjauksessa.

HPB:n eläessä ES palveli paikkana, jossa hän saattoi antaa joitakin tälle polulle valmistautumista koskevista ohjeista työstettäväksi ES-jäsenten keskuudessa ennen niiden julkistamista. Hänen näkemyksensä mukaan kun henkilö opiskelee jotain aihetta, niin hän vetää ”magneettisesti” puoleensa niiden ajatusmuotoja, jotka ovat opiskelleet samaa aiemmin. Nämä ajatusmuodot voivat joko auttaa tai estää häntä opiskelussa riippuen ajatusmuotojen tarkkuudesta. Odotuksena oli, että ES-jäsenet muodostaisivat opiskellessaan oikeanlaisia ajatusmuotoja ennen kuin suuri yleisö pääsisi käsiksi opetuksiin. Annie Besant julkaisutti nämä opetuksen myöhemmin osittain *Salaisen opin* kolmannessa osassa ja kokonaan Blavatskyn 12-osaisessa teoksessa *Collected Writings*.

ES ei ole esoteerinen siksi, että osa opetuksesta on salaista muilta TS-jäseniltä. Vaikka mukana on aineistoa, joka on tehty varta vasten ES:lle, nämä opetukset löytyvät teosofisesta kirjallisuudesta. ES-aineisto vain keskittyy opetukseen, jotka liittyvät *harjoitukseen* elää teosofisiin periaatteisiin pohjautuvaa elämää. Koulun okkultisuus ei näin ollen perustu erityisen informaation tai salaisten seremonioiden olemassaoloon, vaan sen jäsenissä tapahtuvaan sisäiseen prosessiin.

Tämän organisaation toinen tarkoitus koskettelee kollektiivia. Jokainen homogeeninen ihmisryhmä muodostaa tietoisesti tai tiedostamattaan kanavan erilaisille energioille, jotka voivat olla henkisiä, älyllisiä tai emotionaalisia, kohottavia tai masentavia. ES pyrkii kokoamaan ryhmäksi ihmisiä, joilla on yhteinen päämäärä ja elämäntyyli, jotta heidän kauttaan voitaisiin välittää tiettyä energiaa. Tämä ei tietenkään tarkoita, että jokainen ES-kouluun liittyvä on sisäisesti virittäytynyt sen päämääriin tai ettei ES-koulun ulkopuolella ole koulun päämäärän ja työn kanssa sopusoinnussa olevia. Jokaisen ES-jäsenen velvollisuus on tehdä parhaansa ES-päämääriin virittäytymisessä ja sopusointuisuudessa muiden jäsenten kanssa niin, että hänestä tulee työväline eikä este energialle, jota on tarkoitus levittää.

ES-kouluun liittyminen

TS tarjoaa kaikille avoimen foorumin pyytämättä jäseniään omaksumaan mitään tiettyä uskoa tai käytäntöä. Ne, jotka ovat valmiita täyttämään ES-koulun vaatimukset, voivat vapaasti liittyä siihen, jos tuntevat vetoa tätä erityistä henkistä polkua kohtaan. Mutta ne TS-jäsenet, joita se ei erityisesti kiinnosta, voivat vapaasti seurata omia mahdollisia käytäntöjään, eikä se ole millään tavoin esteenä heidän TS-elämälleen ja toiminnalleen.

Kuka tahansa voi anoa pääsyä ES-koulun jäseneksi oltuaan muutaman vuoden TS:n jäsenenä. Mutta koska tämä koulu on tarkoitettu paikaksi, jossa *kuljetaan* henkistä tietä eikä vain opiskella sitä, niin pyrkijän tulee täyttää muutamia ehtoja. Jotkut eivät pidä ajatuksesta, että pääsy ei ole vapaa, mutta tällainen asenne ei tunnu järkevältä. ES on organisaatio, jossa suositetaan tiettyä elämäntyyliä. Jollei halua omaksua sitä, niin miksi liittyä ES-kouluun? Se on kuin haluaisi liittyä tennisklubiin ilman, että haluaa lyödä palloa mailalla.

ES-koulun liittymisvaatimusten ei tulisi tuntua ulkoapäin tulevilta käskyiltä, vaan yksinkertaisesti osalta elämäntyyliä, jonka pyrkijä on valmis ottamaan omakseen vapaaehtoisesti. Blavatsky on kirjoittanut, että vaikka harjoitukset eivät vaikuta perhevelvollisuuksiin, niin ”esoteerisen osaston jokaisen jäsenen on luovuttava useammasta kuin yhdestä henkilökohtaisesta yhteiskunnalliseen elämään liittyvästä tottumuksestaan ja omaksuttava joitakin askeesille ominaisia sääntöjä” (Blavatsky, *Esoteeriset ohjeet*, 9).

Jotta ES-koululla olisi minkäänlaista muutosvaikutusta, niin pyrkijän on oltava halukas tekemään työtä fyysisten ja psykologisten tottumusten osalta, jotka saattavat haitata hänen henkistä elämäänsä. Jos hän ei

ole halukas toimimaan tässä parhaan kykynsä mukaan, ES-kouluun liittymisen vaikutus häneen ei ole positiivinen. Lisäksi hänestä tulee sopusointua haittaava elementti organisaatiossa.

Tarkastellaanpa lyhyesti jäsenyysehtoja. Yksi on kasvissyönti. 1800-luvulla ei ollut helppoa olla kasvissyöjä lännessä, niinpä sääntö ei ollut pakollinen. Mutta tänä päivänä se on, koska kasvissyöntiin on olemassa monia mahdollisuuksia. Teosofisten opetusten mukaan lihansyönti stimuloi eläimellistä luontoa, jota pyrkijä yrittää hillitä. Mestarien vaikutustakin haittaa ilmapiiri, joka on teurastetuista eläimistä lähtöisin olevien aineiden kyllästävä (Mestarien kirjeet, 149). Lisäksi teosofiset opetukset osoittavat, että organismin hermosto on tulosta aktiivisesta tietoisuudesta tunnetasolla. Tämä tarkoittaa, että kyky tuntee kipua on hyvin kehittynyt eläinkunnassa (selkärankaisissa enemmän kuin muissa). Lihansyönti on näin ollen vastoin myötätunnon kehittymistä.

Toinen ennakkoehto on huumaavien aineiden ja alkoholin käytön välttäminen, vaikka pyrkijä käyttäisi niitä niin kutsuttuina ”henkisinä” keinoina. Teosofisen näkemyksen mukaan millään keinotekoisesti muunnetulla tietoisuudentilalla ei ole arvoa. Muiden haitallisten vaikutusten lisäksi nämä tottumukset vetävät puoleensa epätoivottavia elementaaleja ja vahingoittavat käpyrauhasta ja aivolisäkettä, jotka ovat henkisiä havaintoja vastaanottavat elimet aivoissa.

Viimeiseksi pyrkijän sukupuolielämän on oltava kunnossa ja tervettä. Oleellista on, että se toteutuu korkeampien tunteiden vallitessa henkilön kanssa, jota pyrkijä rakastaa ja josta tuntee vastuuta eikä eläimellisen luonnon tarpeiden tyydyttämisenä.

On selvää, että nämä säännöt eivät itsessään ole osoituksia henkisyydestä. Henkilö voi kyetä täyttämään ne varsin helposti ja olla silti läpikotaisin itsekäs ja henkiselletielle sopimaton. Samoin joku toinen voi olla hyvin henkinen ja myötätuntoinen, vaikka ei noudatakaan näitä sääntöjä. Näihin sääntöihin ei sisälly mitään moraalituomiota, mutta tätä polkua kulkevien on ne täytettävä yksilöllisistä ja kollektiivisista syistä.

Liittymisen vaikutukset

ES-koulun kaltaiseen okkulttiseen organisaatioon liittymisellä on tärkeitä vaikutuksia tulijalle. HPB on selittänyt niitä seuraavasti:

Niin pian kuin joku lupautuu ”kokelaaksi”, ilmenee tiettyjä okkulttisia seurauksia. Ensimmäinen näistä on se, että kaikki mikä on piilossa ihmisen luonnossa työntyy esiin: hänen virheensä, tapansa, ominaisuutensa tai tukahdutetut halunsa, olivatpa ne sitten hyviä, huonoja tai merkityksettömiä. . .

[Paheet] tulevat vastustamattomasti esiin, ja hänen on taisteltava sata kertaa kovemmin kuin ennen, kunnes hän *tappaa* kaikki sellaiset taipumukset itsestään.

Jos hänellä . . . toisaalta on jokin tähän asti uinunut, salainen hyve, sekin purkautuu esiin kaiken muun tavoin.

TÄMÄ ON MUUTTUMATON LAKI OKKULTISMISSA.

Sen vaikutus on sitä selvempi, mitä vakavampi ja vilpittömämpi pyrkijän halu on ja mitä syvemmin hän on kokenut lupauksensa todellisuuden ja tärkeyden (Blavatsky, Esoteeriset ohjeet, 25).

On muistettava, että motiivina ES-kouluun liittymiselle ei ole tehdä elämästä nautinnollisempaa, vaan päästä mahdollisimman nopeasti vapaaksi tietämättömyyden aiheuttamista esteistä, jotta tulisi kykeneväksi auttamaan muita. Okkulttisten energioiden vaikutus on sama kuin auringon, kun se alkaa paistaa tähän asti pimeään kohtaan. Kaikki siinä, niin rikkaruohot kuin kauniit kasvitkin saavat uutta elinvoimaa. Tulijan heikkoudet ja puutteet aktivoituvat kuten alkemistisessä prosessissa niin, että hän voi työstää niitä puhtaammaksi ja saada ne muuttumaan. Mutta hän on myös entistä vahvempi tässä.

On kuitenkin niitäkin, jotka tämän vaikutuksen koettuaan antavat periksi itsepetokselle eivätkä kohtaa rehellisesti sitä, mikä nousee esiin. Tällaisen asenteen tuloksena on, että he joutuvat tämän okkulttisen prosessin negatiivisen puolen, heikkouksien vahvistumisen valtaan ilman, että hyötyvät positiivisesta, kasvaneesta voimasta niiden käsittelyyn.

Vilpittömän aikomuksen lisävaikutuksena on tulijan karman ”uudelleenjärjestyminen.” Elämä ei ole enää hakuammuntaa, vaan sille muodostuu tietty suunta, jonka tarkkaavainen pyrkijä huomaa. Ulkoiset olosuhteet muotoutuvat niin, että sisäisessä alkemiassa tarvittavat haasteet ja tilaisuudet tulevat mahdollisiksi. Vakavissaan olevalla pyrkijällä ei ole mitään pelättävää. Kenenkään ei anneta kohdata enempää kuin hän voi ottaa vastaa. Ja vaikka tämä on ajoittain rankkaa työtä, niin positiivisena puolena on se, että ponnistelujensa tuloksena hän saa vähitellen lisää vapautta, viisautta ja voimaa.

Tämä sisäinen työskentely auttaa pyrkijää heräämään yhä enemmän syvemmälle olemassaololle, ja hänen elämästään tulee henkisestä näkökulmasta katsottuna merkityksellisempää. Mutta ehkä inspiroivinta tällä polulla on tunne siitä, että hänestä on tulossa vaatimaton osa sitä mahtavaa voimaa, joka uurastaa ihmiskunnan onnen toteutumiseksi. Joka kerta, kun hän kohtaa ”pahan” itsessään ja voittaa sen, hän auttaa koko maailmaa sen voittamisessa.

Lähteet

Blavatsky, H.P. Collected Writings. Toim. Boris de Zirkoff. 14 osaa. Wheaton: Theosophical Publishing House, 1977-91.

Blavatsky, H.P. Esoteeriset ohjeet I, II ja III. e-kirja. Suom. Pirkko Carpelan. 2012.

Jinarajadasa, C. ed. Letters from the Masters of the Wisdom, First Series. Adyar: Theosophical Publishing House, 1919.

Mestarien kirjeet A.P. Sinnettille Mahatma M:lta ja K.H.:lta. e-kirja. Minerva looshi. Lahti, 1997. Suom. Pirkko Carpelan.

PABLO SENDER on pitänyt teosofisia luentoja, seminaareja ja kursseja Intiassa, Euroopassa ja useissa Etelä- ja Pohjois-Amerikan maissa. Hän on julkaissut yhden kirjan espanjaksi ja artikkeleja englanniksi ja espanjaksi useissa teosofisissa julkaisuissa. Hänet tavoittaa verkkosivun www.pablosender.com kautta.

Artikkeli on ilmestynyt Amerikan Teosofisen seuran julkaisussa *Quest* Summer 2013.
Suomennos Annikki Arponen